

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 269/2014-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho predbežne prerokoval sťažnosť P. K., zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Hončárom, Perličková 26, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd prípismi Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 GPt 472/13-7 zo 4. októbra 2013 a č. k. IV/1 GPt 472/13-11 z 13. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. decembra 2013 doručená sťažnosť P. K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Hončárom, Perličková 26, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho

základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) prípsmi Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/1 GPt 472/13-7 zo 4. októbra 2013 (ďalej aj „napadnutý prípis zo 4. októbra 2013“) a č. k. IV/1 GPt 472/13-11 z 13. novembra 2013 (ďalej aj „napadnutý prípis z 13. novembra 2013“, spolu len „napadnuté prípisy“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 4. januára 2011 Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Bratislava V písomné trestné oznámenie proti M. M., ktorý mal zorganizovať *„nátlak a bezprávnne vyhrážky svojim právnym zástupcom L. P. s cieľom dosiahnuť uvoľnenie a vypratanie bytu na ulici ... vo vlastníctve M. M. Následne proti vôli a aktívnej obrane sťažovateľa, organizoval 01. 01. 2011 po 15:00 hod. vniknutie dvoch osôb a to L. P. a neznámeho muža do izby bytu, ktorú sťažovateľ užíval, pričom neznámy muž sťažovateľovi spôsobil fyzickým útokom 13 dňovú práceneschopnosť a následne v spolupáchateľstve vykonával násilné vystaňovanie sťažovateľa z bytu M. M...“*.

Poverený príslušník Policajného zboru (ďalej len „príslušník Policajného zboru“) uznesením sp. zn. ČVS: ORP-1501/PS-B5-2011 zo 16. februára 2011 (ďalej len „uznesenie zo 16. februára 2011“) trestné oznámenie sťažovateľa odovzdal na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V uznesením č. k. 1 Pn 149/11-3 z 24. júna 2011 uznesenie príslušníka Policajného zboru zo 16. februára 2011 zrušil a príslušníkovi Policajného zboru uložil vo veci znovu konať a rozhodnúť.

V súvislosti s už uvedeným sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Sťažovateľ bol vo veci trestného oznámenia vypočutý dňa 08. 08. 2011 do zápisnice, pričom do zápisnice uviedol aj adresu prechodného bydliska aj svoje číslo mobilného

telefónnu pre prípad, aby bol poverenému príslušníkovi PZ k dispozícii pre úkony trestného konania.

Poverený príslušník PZ uznesením ČVS: ORP-1501/PS-B5-2011 zo dňa 07. septembra 2011 trestné oznámenie sťažovateľa odovzdal podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku Obvodnému úradu Bratislava na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle § 49 ods. 1 písm. a), písm. b) zák. č. 372/1990 Zb.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava V na základe sťažnosti podanej sťažovateľom uznesením č. k. 1 Pn 149/11-10 zo dňa 10. 10. 2012, zrušil uznesenie povereného príslušníka PZ a prikázal mu vo veci konať a rozhodnúť.

Poverený príslušník PZ uznesením ČVS: ORP-1501/PS-B5-2011 zo dňa 02. decembra 2011 trestné oznámenie sťažovateľa odovzdal podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku Obvodnému úradu Bratislava na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle § 49 ods. 1 písm. a), písm. b) zák. č. 372/1990 Zb.

Proti uznesenie povereného príslušníka podal sťažovateľ 16. 12. 2011 sťažnosť.

Dňa 28. 12. 2011 doručil sťažovateľ na Okresnú prokuratúru Bratislava V návrh na vykonanie dôkazov.

Prípisom zo dňa 09. 01. 2012 dozorujúci prokurátor oznámil sťažovateľovi postúpenie návrhu na vykonanie dôkazov poverenému príslušníkovi PZ a uložil mu, aby sa s návrhom vysporiadal.

Uznesením č. k. 1 Pn 149/11-19 zo dňa 02. 03. 2012 prokurátor okresnej prokuratúry zrušil uznesenie povereného príslušníka PZ ČVS: ORP-1501/PS-B5-2011 zo dňa 02. decembra 2011 a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

Dňa 27. 06. 2013 podal sťažovateľ na Okresnú prokuratúru Bratislava V sťažnosť na prietáhy trestného konania vedeného na OO PZ Bratislava V, Obvodnom oddelení Petržalka - sever pod ČVS: ORP-1501/PS-B5-2011 a žiadal prešetriť postup povereného príslušníka PZ.

Okresná prokuratúra Bratislava V informovala sťažovateľa listom zo dňa 16. 07. 2013, č. k. 1 Pn 149/11-32 o vybavení sťažnosti na prietáhy trestného konania. Vo vybavení uviedla, že poverený príslušník PZ rozhodol vec 28. 03. 2012 uznesením o odmietnutí veci. Následne uznesenie odoslal prokurátorovi a sťažovateľovi ako doporučenú zásielku na adresu sťažovateľa, ktorú uviedol ako adresu na doručovanie. Prokurátor okresnej

prokuratúry zistil, že poštovú zásielku som si v odbernej lehote neprevzal a to napriek tomu, že som bol o jej uložení písomne informovaný. S poukazom na § 66 ods. 3 Trestného poriadku nastala fikcia doručenia uznesenia a uznesenie povereného príslušníka PZ zo dňa 28. 03. 2012 nadobudlo právoplatnosť. Následne trestná vec bola ukončená právoplatnosťou uznesenia o odmietnutí trestného oznámenia.

List okresnej prokuratúry - vybavenie sťažnosti na prietahy v konaní a prešetrenie postupu povereného príslušníka PZ bol sťažovateľovi doručený prostredníctvom zamestnávateľa sťažovateľa 29. 07. 2013.

Uznesenie prokurátora okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 149/11-32 sťažovateľ podaním zo dňa 30. 07. 2013 žiadal preskúmať nadriadenou prokuratúrou a tiež žiadal preskúmať postup povereného príslušníka PZ konajúceho vo veci.

Krajská prokuratúra Bratislava prípisom č. k. 1 Kn 551/13-3 zo dňa 28. 08. 2013 oznámila sťažovateľovi, že napádané rozhodnutia a postup orgánov činných v trestnom konaní vo veci sťažovateľovho trestného oznámenia zo dňa 04. 01. 2011, o ktorom sa viedlo vyšetrovanie pod sp. zn. ČVS: ORP-1501/PS-B5-2011, boli vydané v súlade so zákonom a sú aj vecne správne. Podnet sťažovateľa vyhodnotila ako nedôvodný a žiadne opatrenia neprijala.

Sťažovateľ sa dňa 10. 09. 2013 v zmysle zákona č. 153/2001 Z. z. v neskoršom znení podnetom na preskúmanie rozhodnutia a postupu Krajskej prokuratúry Bratislava č. k. 1 Kn 551/13-3 ako aj na preskúmanie rozhodnutí a postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré mu predchádzalo, obrátil na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky.

Generálna prokuratúra SR prípisom IV/1 GPt 472/13-7 zo dňa 04. 10. 2013 vyhodnotila podnet sťažovateľa ako nedôvodný a žiadne opatrenia neprijala.

Sťažovateľ 31. 10. 2013 podal ďalší opakovaný podnet adresovaný priamo Generálnemu prokurátorovi SR, ktorým žiadal preskúmať rozhodnutie prokurátora Generálnej prokuratúry IV/1 GPt 472/13-7 ako aj zákonnosť rozhodnutia a postupu orgánov činných v trestnom konaní ČVS: ORP-1501/PS-B5-2011, ktoré rozhodnutiu predchádzalo.

Opakovaný podnet sťažovateľa vybavila riaditeľka trestného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky JUDr. Ľubica Chlpíková prípisom

č. k. IV/1 GPt 472/13-11 zo dňa 13. 11. 2013. Podnet vyhodnotila ako neobsahujúci žiadne také nové skutočnosti, ktoré by neboli orgánom činným v trestnom konaní v základnom postupe a prieskumnej činnosti známe, z uvedených dôvodov ďalší opakovaný podnet odložila a neprijala žiadne opatrenia.“

Podľa sťažovateľa sa generálna prokuratúra nevysporiadala s jeho argumentmi a tvrdeniami, ktoré uviedol v podaní z 30. júla 2013, ktorými napádal nezákonnosť doručovania uznesenia „z 28. 03. 2012 povereného príslušníka PZ, ktorým ten trestnú vec odmietol“. Sťažovateľ tvrdí, že skutkové zistenia orgánov činných v trestnom konaní týkajúce sa fikcie doručenia uznesenia príslušníka Policajného zboru sp. zn. ČVS: ORP-1501/PS-B5-2011 z 28. marca 2012 o odmietnutí veci trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona a prečinu hanobenia národa, rasy a presvedčenia podľa § 423 Trestného zákona (ďalej len „uznesenie príslušníka Policajného zboru z 28. marca 2012“) odporujú zmluvne dohodnutým podmienkam, ktorými sa „dodanie zásielky sťažovateľovi malo spravovať v tom čase“.

V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza, že zásielka obsahujúca predmetné uznesenie nemala byť doručovaná na adresu, keďže sťažovateľ mal na Pošte 1, Námestie SNP 35, Bratislava, zriadenú službu Post BOX, pri ktorej „Pošta zásielky nedoručuje na adresu uvedenú na poštovej obálke, ale zásielky ukladá v priechniku v prevádzkových priestoroch pošty“. Z týchto dôvodov sťažovateľ spochybňuje nadobudnutie právoplatnosti predmetného uznesenia tak podľa § 66 ods. 3, ako aj § 66 ods. 5 Trestného poriadku, keďže sa „v priechniku PostBOX vôbec nenachádzala“. Napadnuté prípisy generálnej prokuratúry sú podľa sťažovateľa nedostatočne odôvodnené, trpia vadou arbitrárnosti a sú nepresvedčivé, keďže generálna prokuratúra sa s jeho argumentmi a námietkami týkajúcimi sa doručovania predmetného uznesenia „dostatočne nevysporiadala, a zároveň neuviedla, z akého dôvodu považuje tieto argumenty za neopodstatnené a bezvýznamné“.

Sťažovateľ ďalej namieta „vecnú správnosť uznesenia povereného príslušníka PZ vydaného 28. 03. 2012 v konaní ČVS: ORP-1501/PS-B5-2012“, keďže „zo strany povereného príslušníka PZ konajúceho v sťažovateľovej trestnej veci bola/je evidentná

snaha nepokračovať v trestnom konaní podľa zásad, ktoré ustanovuje Trestný poriadok a chrániť osobu, ktorá sťažovateľa verbálne a fyzicky napadla a spôsobila mu 13 dňovú práceneschopnosť... Skutkový stav... nebol zistený v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie vo veci.“.

Podľa sťažovateľa trestné konanie „trpí zbytočnými prieťahmi, keď za tri roky od podania trestného oznámenia nebol zistený skutkový stav v rozsahu, ktorý by bez dôvodných pochybností umožňoval spravodlivé rozhodnutia vo veci. Napádané rozhodnutie Generálnej prokuratúry SR vzhľadom na svoju arbitrárnosť spôsobujú zbytočné prieťahy trestného konania a jej postup má taktiež znaky poskytovania ochrany páchatel'ovi trestného činu a vykazuje znaky účelového postupu v rozpore so základnou zásadou trestného konania ustanovenú v § 1 Trestného poriadku, ako aj v rozpore s čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, rozhodnutím – prípisom IV/1 GPt 472/13-7 zo dňa 04. 10. 2013 a rozhodnutím – prípisom IV/1 GPt 472/13-11 zo dňa 13. 11. 2013 porušila základné právo P. K. na inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo veci skutku z 01. 01. 2011, o ktorom orgány činné v trestnom konaní konali a rozhodli pod ČVS: ORP-1501/ST-B5-2011 na základe trestného oznámenia sťažovateľa zo dňa 04. 01. 2011.

2. Rozhodnutie – prípis Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky IV/1 GPt 472/13-7 zo dňa 04. 10. 2013 a rozhodnutie – prípis IV/1 Gn 472/13-11 zo dňa 13. 11. 2013 zrušuje.

3. Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky prikazuje bez porušovania základných práv sťažovateľa znovu konať a rozhodnúť o opakovanom podnete P. K. zo dňa

31. 10. 2013 vo veci skutku z 01. 01. 2011, o ktorom orgány činné v trestnom konaní konali a rozhodli pod ČVS: ORP-1501/ST-B5-2011.

4. P. K. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 4.000 euro (štyritisíc), ktoré mu je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky povinná zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Kancelárii Ústavného súdu ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia P. K. v konaní o ústavnej sťažnosti.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti možno vyvodit', že kľúčová námietka sťažovateľa je založená na právnom názore, podľa ktorého sú napadnuté prípisy generálnej prokuratúry nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, keďže generálna prokuratúra sa s jeho argumentmi a námietkami týkajúcimi sa doručovania uznesenia príslušníka Policajného zboru z 28. marca 2012 dostatočne nevysporiadala.

Sťažovateľ namieta aj vecnú (ne)správnosť označeného uznesenia, keďže skutkový stav podľa jeho názoru nebol zistený v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie vo veci. V konečnom dôsledku generálna prokuratúra vzhľadom na arbitrárnosť jej napadnutých prípisov „*spôsobuje zbytočné prietahy trestného konania*“. Na tomto základe sťažovateľ namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Podľa petitu sťažnosti citovaného v časti I tohto uznesenia sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými prípismi generálnej prokuratúry. V texte sťažnosti sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, síce namieta aj postup a rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní, ktorý sa zaoberal jeho trestným oznámením zo 4. januára 2011 (uznesenie príslušníka Policajného zboru z 28. marca 2012, pozn.), ale v petite ho neoznačuje za porušovateľa svojich práv. Z uvedeného dôvodu

ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa len vo vzťahu k namietanému porušeniu v sťažnosti označených práv rozhodnutiami (pripismi) generálnej prokuratúry.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutými pripismi generálnej prokuratúry

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným spôsobom sa takýmto podnetom, resp. opakovaným podnetom zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu, resp. opakovanému podnetu vyhovel (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému

podnetu nevyhovie podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

Z časti I tohto uznesenia vyplýva, že generálna prokuratúra najprv prešetrila podanie sťažovateľa z 9. septembra 2013, obsahom ktorého bola žiadosť o preskúmanie postupu Krajskej prokuratúry v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 551/2013 a Okresnej prokuratúry Bratislava V v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pn 149/2011, ako aj uznesenie príslušníka Policajného zboru z 28. marca 2012. Prokurátor generálnej prokuratúry kvalifikoval označené podanie sťažovateľa ako opakovaný podnet a po jeho preskúmaní ho pripísom č. k. IV/1 GPt 472/2013-7 zo 4. októbra 2013 odložil ako nedôvodný.

V prípise prokurátora generálnej prokuratúry č. k. IV/1 GPt 472/2013-7 zo 4. októbra 2013 sa okrem iného uvádza:

„Poverený príslušník Okresného riaditeľstva PZ Bratislava 5, odboru poriadkovej polície, Obvodné oddelenie ... uznesením spisovej značky ČVS: ORP-1501/PS-B5-2011 zo dňa 28. 3. 2012 rozhodol uznesením podľa § 197 odsek 1 písmeno d) Trestného poriadku o odmietnutí veci trestného oznámenia pre podozrenie zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona a prečinu hanobenia národa, rasy a presvedčenia podľa § 423 Trestného zákona.

V priebehu konania o tomto podaní už bolo doteraz vydaných niekoľko rozhodnutí (dňa 07. 09. 2011 poverený príslušník PZ v danej veci rozhodol podľa § 197 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku, dňa 23. 09. 2011 ste podal proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote sťažnosť, dňa 10. 10. 2011 prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava 5 zrušil predmetné rozhodnutie a nariadil vo veci konať, dňa 02. 12. 2011 poverený príslušník PZ v danej veci opätovne rozhodol postupom podľa § 197 odsek 1 písmeno a) Trestného poriadku, dňa 16. 12. 2011 ste podal opakovane sťažnosť, dňa 2. 3. 2012 prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava 5 zrušil rozhodnutie povereného príslušníka a nariadil vo veci znovu ďalej konať).

Generálna prokuratúra postup oboch podriadených prokuratúr, ako aj polície považuje za zákonný a opodstatnený, nakoľko tento bol v súlade so zisteným skutkovým stavom a taktiež bol vykonaný procesne zodpovedajúcim spôsobom.

Uznesenie povereného príslušníka OO PZ, zo dňa 28. 3. 2012 Vám doručené reálne nebolo. Táto zásielka bola odosielateľovi, (polícii) vrátená poštovým podnikom ako zásielka neprevzatá v odbernej lehote, ktorá sa skončila dňom 23. 4. 2012. Podľa § 66 odsek 3 Trestného poriadku ak nebol adresát zásielky, ktorú treba doručiť do vlastných rúk zastihnutý na adrese, ktorú na tieto účely uviedol, zásielka sa uloží u orgánu, ktorý zásielku doručuje, a adresát sa vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v určitý deň a hodinu. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledný, uloží sa písomnosť na pošte alebo orgáne obce a adresát sa vhodným spôsobom upovedomí, kde a kedy si môže zásielku vyzdvihnúť. Ak si adresát zásielku nevyzdvihne do troch pracovných dní od uloženia, považuje sa posledný deň tejto lehoty za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel. Občan ma teda vždy v styku s orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom oznámiť adresu na ktorú mu možno zasielať písomnosti. Pokiaľ neuvedie adresu, na ktorej sa reálne zdržiava, vystavuje sa sám do situácie, že písomnosť sa považuje za doručenie adresátovi aj vtedy, ak sa zásielka vráti z adresy, ktorú na tieto účely uviedol, s tým, že adresát je neznámy, a to dňom, keď bola zásielka vrátená orgánu činnému v trestnom konaní alebo súdu, aj keď sa adresát o tom nedozvedel (§ 63 odsek 4 Trestného poriadku). Z obsahu policajného spisu, ako aj z dozorového denníka okresnej prokuratúry vyplýva, že v písomnostiach v styku s orgánmi prípravného konania ste uvádzal adresu... Ide konkrétne napríklad o tieto písomnosti

- oznámenie o trestnom čine zo dňa 3. 1. 2011*
- podanie zo dňa 26. 1. 2011*
- písomná sťažnosť zo dňa 7. 6. 2011*
- sťažnosť zo dňa 23. 9. 2011*
- na úradnom zázname napísanom s Vami dňa 21. 11. 2011*
- sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 16. 12. 2011*
- návrh na vykonanie opatrenia zo dňa 28. 11. 2011*

Treba konštatovať, že polícia, ako aj poštový prepravca urobili všetky potrebné úkony pre doručenie zásielky. Uvedenú adresu ste označil ako adresu na doručovanie, pričom na tejto adrese ste zásielku osobne neprevzal, a nestalo sa tak ani v poštou určenej lehote. Deň uloženia zásielky pošta na poštovej doručenke vyznačila 9. 5. 2012 s tým, že

odberná lehota sa skončila dňa 27. 5. 2012. Fikcia doručenia bola preto tak zo strany polície, ako aj okresnou prokuratúrou správne posúdená a aplikovaná.

Obe podriadené prokuratúry už v tomto štádiu konania zaujali aj vecné stanovisko k meritu skončenia konania o trestnom oznámení. Okresná prokuratúra Bratislava 5 Vás listom spisovej značky 1 Pn 149/11-32 zo dňa 16. 7. 2013 informovala o tom, že v postupe povereného príslušníka PZ nebolo zistené akékoľvek pochybenie a jeho postup považuje za zákonný a správny. Rovnako sa vyjadrila k spôsobu skončenia konania o trestnom oznámení aj prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava, keď v stanovisku spisovej značky 1 Kn 551/13-3 zo dňa 28. 8. 2013 uviedla, že rozhodnutie povereného príslušníka PZ spisovej značky ČVS: ORP-1501/PS-B5-2011 považuje rovnako za vydané v súlade so zákonom.

Generálna prokuratúra SR vykonané úkony po podaní trestného oznámenia hodnotí zhodne za postačujúce na postup pre vydanie uznesenia podľa § 197 odsek 1 písmeno d) Trestného poriadku a súčasne konštatuje, že neexistujú žiadne dôvody na vydanie rozhodnutia o začatí trestného stíhania podľa § 199 odsek 1 Trestného poriadku, resp. uznesenia podľa § 206 odsek 1 Trestného poriadku.

Pre tento záver svedčí hlavne tvrdenie a výpoveď ošetrojúceho lekára E. P. (ako aj jeho lekárskej správy - nálezu zo dňa 30. 11. 2011), svedka P. ako ďalších listinných materiálov. S poukazom na vyššie uvedené Váš podnet preto odkladám ako nedôvodný bez prijatia ďalších opatrení k nemu.“

Na ďalšie podanie sťažovateľa z 31. októbra 2013, ktorým sa domáhal preskúmania postupu prokurátora generálnej prokuratúry a jeho prípisu zo 4. októbra 2013, reagovala riaditeľka trestného odboru generálnej prokuratúry, ktorá v napadnutom prípise kvalifikovala toto podanie ako ďalší opakovaný podnet a odložila ho s poukazom na to, že neobsahuje „žiadne také nové skutočnosti, ktoré by v základnom postupe neboli orgánom činným v trestnom konaní, ako ani v rámci prieskumnej činnosti známe“. V nadväznosti na citované ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v sťažnosti netvrdí, že by vo svojom podaní z 31. októbra 2013 uviedol nové skutočnosti, čo potvrdzuje aj jeho obsah (jeho fotokópiu sťažovateľ priložil k sťažnosti).

Vychádzajúc z obsahu napadnutých prípisov generálnej prokuratúry, ústavný súd konštatuje, že generálna prokuratúra sa riadne zaoberala opakovaným podnetom a ďalším opakovaným podnetom sťažovateľa, preskúmala príslušnú spisovú dokumentáciu, ako aj postup podriadených prokuratúr (Okresnej prokuratúry Bratislava V a Krajskej prokuratúry v Bratislave) a orgánov Policajného zboru v sťažovateľovej veci a na tomto základe prijala k nim závery, ktoré z ústavného hľadiska možno považovať za akceptovateľné, čo zvlášť platí pre právny záver o ústavnej udržateľnosti použitia fikcie o doručovaní písomností podľa § 66 ods. 3 Trestného poriadku (doručovanie uznesenia príslušníka Policajného zboru z 28. marca 2012, pozn.).

Pre úplnosť v nadväznosti na sťažovateľom vyjadrenú nespokojnosť s vecnou správnosťou predmetného uznesenia, ako aj s právnym posúdením jeho podnetu, ktorým namietal „nesprávnosť“ právneho posúdenia uznesenia príslušníka Policajného zboru z 28. marca 2012 prokurátorom generálnej prokuratúry v jeho prípise č. k. IV/1 GPt 472/2013-7 zo 4. októbra 2013, ústavný súd len poukazuje na svoj ustálený právny názor, podľa ktorého z ustanovení Trestného poriadku nemožno vyvodiť subjektívne právo osoby, ktorá podala trestné oznámenie, na začatie trestného konania. Osobe, ktorá podala trestné oznámenie, nevzniká právo na začatie trestného stíhania. Takéto právo nemožno odvodiť ani z niektorého zo základných práv alebo slobôd podľa druhej hlavy ústavy (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02).

Na základe uvedeného, rešpektujúc zároveň limity svojho oprávnenia zasahovať do činnosti orgánov prokuratúry a ďalších orgánov činných v trestnom konaní vyjadrené v už citovanej stabilizovanej judikatúre, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi obsahom základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a napadnutými prípismi generálnej prokuratúry neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti mohol reálne vysloviť ich porušenie. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými prípismi generálnej prokuratúry

Pri posudzovaní s'ťažností, ktorými s'ťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ústavný súd vychádza zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola s'ťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Ak v čase, keď bola s'ťažnosť ústavnému súdu doručená, už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd s'ťažnosť v zásade odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí s'ťažnosti podľa čl. 127 ústavy je totiž to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv s'ťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto s'ťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Pri výklade základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

V súvislosti so s'ťažnosťou s'ťažovateľa smerujúcou podľa petitu proti napadnutým prípisom generálnej prokuratúry, ktoré majú právne účinky rozhodnutí o opakovanom podnete a o ďalšom opakovanom podnete, ústavný súd tiež dáva do pozornosti svoju

ustálenú judikatúru, podľa ktorej k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) nemôže dôjsť samotným rozhodnutím konkrétneho orgánu verejnej moci, ale len jeho postupom (nečinnosťou, nesprávnym postupom a podobne). Z uvedeného vyplýva, že v prípadoch, ak sťažovateľ namieta porušenie tohto práva konkrétnym rozhodnutím orgánu verejnej moci, nie jeho postupom, ústavný súd takú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (m. m. III. ÚS 258/05, III. ÚS 337/08).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti konštatuje, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už generálna prokuratúra nemohla porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže o jeho opakovanom podnete a o ďalšom opakovanom podnete už napadnutými prípsmi rozhodla, a preto aj túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2014